

— Laat ons dan spoedig wegrijden, hernam de barones.

Het rijtuig rolde weldra voor en terwijl de dame instapte, kon Reinout niet nalaten, beschermend te zeggen:

— Als ge hulp nodig hebt, roept ge me maar, ik ben seffens op uw slot!

— Die oude dwaas! fluisterde Martin zijn makker in 't oor, toen het voertuig 't hek verliet. Hij kan nog niet aan twee bandieten beletten zijn huis te plunderen.

— Hij sprak van twintig, zei Wouter. Twintig minstens!

— Hij is een pocher en een overdrijver. Ik durf er mijn kop onder verwedden, dat er slechts twee waren. Nu, er kunnen er meer volgen! Wie weet, heeft De Lichte zijn geboortestreek weer niet eens opgezocht.

De dienaar vuurde de paarden aan en de koets reed snel verder.

**
**

Ondertussen liep Mathijs, de woekeraar, nijdig als een spin de weg naar Aalst op.

— Nu heb ik geen duit, mompelde hij, en geen wissel ook. Want, kom ik met een nieuw papier, dan zal die kale pochhans natuurlijk het oude vertonen en beweren dat hij betaald heeft. Wie waren die vagebonden toch! Twee bandieten natuurlijk! En twee felle, onvervaardde kerels. Ze hebben me alles afgestolen. Mijn lieve geld is weg! Mijn geld, ach mijn geld! sprak hij kermend. Maar, dat zal zo niet aflopen. De volgende week wordt het Wolvenhol verkocht, al scheurde ik er nog zo erg mijn broek aan. Ha, boffer Reinout, ge zult aardig staan zien, als ge met uw zieke dochter de straat opvliegt.

Zo mijmerend snelde de man voort.

In de verte zag hij een wagen, door een magere knol voortgegetrokken.

— Bij mijn ziel, ginds komen Zigeuners, onbekeerde heidenen. Ik betrouw dat volkje niet veel.

Tamelijk angstig stapte hij over de weg.

— Heila, kameraad! riep de voerman, ge moet zo niet langs de kant der baan wegschuiven. Ik zal u niet opeten, trouwens ge zijt maar een hoop beenderen met een geelachtig vel overtrokken.

— Wat wilt gij, goede vriend? vroeg Mathijs ongerust.

— Goede vriend, goede vriend, herhaalde de koetsier. Zulke benamingen horen wij niet veel in dit land, waar men ons nog erger aanziet dan oude honden. Ge zegt dat zeker, om ons goed te stemmen jegens u. Nu, stel u gerust, we zijn geen rovers, geen handlangers van Jan De Lichte, maar eerlijke leurders, die zoeken aan hun kost te geraken.

— Kan ik u dan een dienst bewijzen? herhaalde de woekeraar.

— Ja, ge moet ons de juiste weg aanduiden. Waar staat hier het slot van Jehan de Creil?

— Ge zijt er vlak bij. Sla gindse zijweg in, links. Rijd dan recht door en ge komt bij het kasteel.

— Ha, dat valt mee. Ik meende, dat we er nog verder af waren. Maar ge bedriegt ons toch niet?

— Welk belang zou ik daarbij hebben?

— Ik weet het niet; evenwel, we worden dikwijls misleid en daarom, wees zo goed en klim op mijn kar.

— Maar ik moet naar Aalst.

— Och, een half uurtje verlet zal u niet al te veel schade doen. Ik zou niet gaarne mijn weg missen. Zet u hier nevens mij!

— Neen, neen, ik moet dringend naar de stad.

— En ik zeg u, dat ge zult gehoorzamen.

Mathijs beefde.

— Moet ik mijn bevel herhalen!

De woekeraar zag rond, of er geen hulp was, maar uit een bosje terzijde van de weg keken hem twee paar ogen aan, die hem het bloed in de aderen deden stollen.

Hij herkende de twee rovers van het Wolvenhol.

— Ach! dood mij niet! kermde hij, menende dat hij in een valstrik zat.

— Daar heb ik niet het minste plan op, verzekerde de voerman, zo ge, wel te verstaan, rap nevens mij zit.

Mathijs begreep, dat hij hier niet anders doen kon dan te gehoorzamen.

Hij steeg op de wagen en de Zigeuner reed voort.

Toen de kar nabij 't kasteel kwam, zei de Zigeuner:

— Ah, ik zie dat ge de waarheid gesproken hebt. Ik ga ginds eens vragen, of er ook werk voor mij is. Ge moogt vertrekken, wel bedankt voor uw hulp.

Mathijs liet het zich geen twee maal zeggen. Rapper dan men van hem zou verwacht hebben, sprong hij van het voertuig en maakte zich uit de voeten.

— Waarom hebt ge dat manneke tot hier meegenomen? vroeg een vrouw, die onder de huif zat.

— Eerstens om zeker te zijn, dat we de juiste weg insloegen, want we mogen geen ogenblikken verliezen. En dan, om 't onderzoek later af te leiden.

— 't Onderzoek?

— Wel ja, hebt ge niet bemerkt, hoe de boer, die wij voorbijkwamen, onze geleider zo vreemd aanstaarde? De Aalstenaar zat als een vriend bij ons. Wordt de aanslag bekend, dan zal die boer natuurlijk vertellen, wie hij in ons gezelschap gezien heeft. Wij zijn vreemden, hij is een bekende. Wat zal men doen? Eerst naar Aalst gaan, om dat ventje uit te vragen. Inmiddels kunnen wij ons een goed eind uit de voeten maken!

— Slimmerik!

— Ja, slim en listig moeten we zijn!

Maar nu komt het moeilijkste punt. We zijn hier tussen de bomen van het bos, verder mag de kar niet komen. Ik zal eens gaan loeren.

ZEVEN EN VEERTIGSTE HOOFDSTUK.

DE KINDERROOF.

Beatrix speelde in de hof, die van het slot gescheiden was door de gracht. Een jonge meid, Flora, was bij haar.

Het kind juichte, telkens het aan de belofte haars vaders dacht, en verwachtte grote dingen uit Aalst.

Beatrix was een echte wildzang, een fladderende vlinder, welke nimmer rustig blijven kon.

Nu snelde ze langs het pad, zo vlug als haar kleine beentjes haar konden dragen, dan vloog ze weer over het grasveld, huppelde en danste, dat haar welige lokken wapperden.

Plotseling bleef het meisje staan.

— Ginds aan de haag is een arme man, babbelde ze. Zie, hij kijkt naar ons.

Flora staarde in de aangewezen richting.

— Zeker een bedelaar, mompelde ze. Kom, we gaan hem een aalmoes geven.

De meid dacht aan wat haar meesteres geboden had: het kind leren met de armen medelijden te hebben en hun nood te lenigen.

— Een kleinigheid, als 't u belieft! smeekte de vreemdeling, de hand uitstreckende. Ik heb honger en bezit geen stukje geld om brood te kopen. Heb deernis met mijn vrouw en arme schaapkens.

— Mag ik hem wat geven? vroeg Beatrix.

— Zeker, zei Flora, het poortje openende en dan in haar zak tastende.

De man sprong in de hof, duwde de meid iets onder de neus, zodat ze bedwelmd neerviel.

— Boze man! riep Beatrix.

Maar de Zigeuner, want de schelm was niemand anders dan de voerman en de omgekochte van Jan De Lichte, de schurk greep dan het kind vast, duwde het een kleine prop in de mond en liep snel het bos in. Aan de andere zijde van de weg lag een vijver.

De bandiet wierp de hoed van de kleine aan de oever van het water en maakte zich dan zo snel mogelijk uit de voeten.

Dit alles was het werk van enige ogenblikken.

De Zigeuner bereikte zijn voertuig, gaf het arme wicht aan de vrouw over, die het diep onder de huif verborg. Dan rolde de kar weg.

Een kwartier verder vertoonden Brandijzer en Joost zich.

— Gelukt? vroeg de eerste snel. We zijn de afgezanten van Jan De Lichte.

— Ha! Wij hebben de kleine. Waar moeten we heen? Uw baas zeide, dat hij ons een boodschap zenden zou.

— En die heeft hij ons mee gegeven. Ik en mijn makker zullen u vergezellen.

— Klimt dan maar rap op. Hoe eer weg, hoe beter. De vervolging zal niet lang uitblijven.

De bandieten stapten op en de kar hotste verder.

In volle vaart kwam de koets van Aleida aangereden.

— Mijn hart klopt! mompelde de moeder angstig. Ha, hier zijn we reeds aan de hof. Ik hoor de stem van Beatrix niet.

Ze stak het hoofd door het portier en riep tot de dienaren:

— Hoort ge de kleine?

— Neen, edele vrouwe, antwoordde Martin. Maar de meid zal met juffer Beatrix al in huis zijn.

— Ik hoop het... rijd maar snel de poort door. Ach, 't is of een boos voor gevoel mij verschrikt!

Weldra stond het voertuig stil voor de woning.

Wouter opende het portier en de meesteres sprong vlug op de grond.

Mathilde, de oude kamenier van de barones, kwam op de drempel.

— Waar is Beatrix? vroeg Aleida dringend.

— Wel, ze is met Flora in de hof gegaan.

— Ach... God, sta mij bij! kreet de vrouwe wanhopig.

— Wat scheelt u! riep Mathilde verschrikt. Ze zag haar meesteres bleek worden als linnen.

— Kom, volg mij naar de tuin. Er moet een groot onheil gebeurd zijn!

De dienaren vergezelden van Meerdal's gade naar de tuin.

Ze gingen over de brug van de slotgracht.

De hof had nog een andere toegang aan de straatkant, langs waar de Zigeuner zijn aanslag gepleegd had. De zoekers zagen dus Flora niet liggen.

— Beatrix! riep Aleida zo luid ze kon.

Maar uit die stem sprak al de angst, welke het teer moederhart verontrustte.

— Beatrix, Beatrix! Flora! galmde het door de hof.

Maar geen antwoord!

— Ze zijn weg! kreet de barones. Wat zal er gebeurd zijn?

Martin en Wouter snelden de grote tuin door.

Daar vonden ze Flora.

Beiden sprongen een stap achteruit, zo hevig ontstelden ze.

— Jan De Lichte! mompelde Martin.

— Welk onheil zullen we vernemen! zei zijn makker sidderend.

De dienaar richtte haar op. (Blz. 354)

Aleida bemerkte haar meid.

— Beatrix weg! gilde ze. De arme vrouwe wankelde op haar benen. De mannen moesten haar ondersteunen.

— Beatrix! kermde de ongelukkige.

— Mathilde, hier, help, sprak Martin beslist. Ik zal Flora opnemen.

De barones was buiten haar zinnen. Wouter en de kamenier brachten haar met veel moeite naar huis. Martin haalde water uit de gracht en wies 't gelaat der bezwijmde meid.

Weldra sloeg deze de ogen op.

— Waar ben ik? mompelde ze verward.

Ze staarde wezenloos voor zich.

— Waar is Beatrix? vroeg de knecht snel.

— Beatrix! herhaalde Flora.

— Spreek dan toch, snel, zeg mij waar het kind is.

— Mijn hoofd, kloeg ze. Wat ligt er toch op mij?

— Niets, niets, maar zeg dan toch, wat er gebeurd is met Beatrix?

— Waar is Beatrix?

— Maar zijt ge dan krankzinnig? Het kind is bij u geweest hier in de hof! Ge moest er voor zorgen. Wat is er van het meisje geworden?

— Ho! kreet Flora, terwijl een schok haar door 't lichaam voer, ha, ik herinner mij. Die bedelaar was een schurk.

— Welke bedelaar?

— Die ons geld vroeg. Hij liet mij aan iets rieken.

— Waardoor ge in zwijm vielt. Doch het kind?

— Ik viel en verder weet ik niets meer.

De dienaar richtte haar op en, aan zijn arm steunend, strompelde de meid naar huis.

— Het kind moet gestolen zijn, zei Martin tot de andere dienaren. Alleen door snel te handelen kunnen we het misschien nog redden. Eerst en vooral zullen we de bevolking oproepen. Ik ga al arm luiden.

De bronzen stem verkondigde enige ogenblikken later aan de omwonende lieden, dat er op het slot van de landheer nood of gevaar dreigde; spoedig kwamen van alle kanten mensen toegelopen.

Men vroeg van alles dooreen, tot Martin met een stem als een trompet stilte gebod.

— Mensen! riep hij, onze kleine jonkvrouw Beatrix is verdwenen, waarschijnlijk gestolen. Een kerel is naar het hof gekomen, heeft Flora bedwelmd en moet het meisje medegenomen hebben. Helpt ons allen om licht in deze zaak te brengen.

Natuurlijk waren allen hiertoe bereid.

— Wel, zei nu een der boeren, toen ik herwaarts kwam, meen ik in het bos bij de vijver een hoed gezien te hebben. In mijn haast,

om hier te zijn, lette ik er evenwel niet op.

— Bij de vijver? hernam Martin met angst in zijn toon.
Allen ontstelden!

— We moeten met overleg handelen, zegde de oude, trouwe dienaar, die ondanks de verschrikkelijke toestand zijn kalmte kon bewaren. Wouter, ga naar de heelmeester en zeg, dat hij onmiddellijk naar de barones moet komen zien.

De jonkman snelde heen.

— En wij naar de vijver! hernam Martin. Maar vier mannen zullen op het slot blijven. Wij moeten aan alles denken.

De ervaren knecht herinnerde zich, dat de rovers dikwijls allerlei listen aanwendden, om hun overvallen met goede uitslag uit te voeren.

Wie weet was die kinderroof geen beraamd plan om het volk van het kasteel te trekken en dan de gelegenheid te gebruiken voor hun misdaad? De brave dienaar nam dus een wijze maatregel.

Zelf begaf hij zich, voorzien van een lange stok met haak, naar de vijver. De pachters, vrouwen en jonge lieden, welke op het voorhof stonden, volgden hem, met uitzondering van vier forse mannen, welke Martin aangeduid had om de woning te bewaken.

Waarlijk, aan de rand van de put lag een hoofddekseel en de knecht herkende het onmiddellijk als het eigendom van Beatrix.

— Arm kind! riep een vrouw, wie de tranen over de wangen stroomden. Nu ligt het daar vermoord! Denk toch eens, Rika, dat het mijn Belleke was. Ik heb zielsmedelijden met de barones.

— Helaas, helaas, Jan De Lichte moet weer in de streek zijn. Dat hellewicht zal evenals vroeger van zich doen horen. Diefstal, aanrandingen, moorden, branden... helaas, helaas, de wereld moet vergaan, als de mensen zich als de wreedste beesten gedragen.

Zo sprak Monica, de buurvrouw van de bewoners van 't Wolvenhol, die toevallig bij haar schoonzuster was nabij het kasteel en nu er natuurlijk in de verste verte niet aan dacht huiswaarts te keren.

Inmiddels had Martin de haak met sidderende handen in de vijver gestoken.

— Ik geloof niet, dat het kind in 't water ligt, zei hij. Die hoed werd voorzeker met opzet hier gegooid om ons te misleiden. In alle geval, ik zal de vijver onderzoeken, lang duurt dat niet.

Eensklaps boog de stok onder een zware last.

Ieder hield de adem in! Ieders hart klopte! Zou 't geheim verklaard worden?

Een zucht van verlichting ontvlood Martin's lippen. Het was niet 't lijkje van het kind zijns meesters, hetwelk hij bovenhaalde, maar een tak met waterkruid bengelde aan de dreg.

Na nog enige tijd gevist te hebben, zei hij:

— Mensen, Beatrix is niet verdronken, maar geroofd. De schelmen willen ons verschalken om tijd te winnen.

— Ik weet nieuws! riep eensklaps een boer, die blazende en hijgende aan was komen lopen en 't geval vernomen had. Ik weet nieuws, herhaalde hij, moeite doende om die woorden uit te brengen.

— Spreek dan op! kreet Martin op de landman toespringende.

— Een kar... ginds..., stotterde de ander, hijgende naar adem... laat me eerst wat bekomen.

De knecht had de pachter wel de woorden uit de keel willen trekken, maar hij moest wat geduld hebben.

Eindelijk begon de boer:

— Een uur geleden, reed een wagen naar deze kant. Hij werd gevoerd door een Zigeuner, en naast de koetsier zat niemand anders dan Mathijs, de woekeraar, uit Aalst.

— Mathijs, de woekeraar! klonk het in 't rond.

— Zou die duitendief, die geldvreter, zijn klauwen in zo'n lage zaak durven steken? riep Monica. En ja, ik kwam hem tegen, toen ik deze noen naar mijn schoonzuster ging.

— Rolf, kom hier! gebod Martin. Rijd als de weerlicht naar Aalst, vertel 't gebeurde aan 't gerecht en zeg ook, dat men Mathijs, de woekeraar, hier gezien heeft in Zigeuners gezelschap. Spoor eveneens de baron op en deel hem alles mee, maar voorzichtig.

Rolf verdween ogenblikkelijk om een paard te halen en zijn opdracht uit te voeren.

— En wij lopen de bossen in, vervolgde de trouwe dienaar. Die kar kan nog niet ver zijn. Mensen, doet alles wat ge kunt, probeert 't onmogelijke zelfs om Beatrix terug te vinden en de landheer en de edele vrouwe van de wanhoop te redden.

Men besprak welke richting men zou inslaan. De troep verdeelde zich in groepjes, welke snel voorttrokken.

Het dochttertje van van Meerdal was dus het voorwerp van een laag complot, dat wij tot goed begrip nog eens in enige woorden willen herhalen.

De hoofdschuldige was Baru, de wellustige Brusselaar, die de lieftallige Aleida de Creil tot zijn vrouw wilde maken, maar hierin mislukte door de verschijning van Godfried van Meerdal.

De Brusselaar wilde zich wreken op het jonge paar en vormde een duivels plan. Kon hij het ouderhart dieper treffen dan door het kleine kind, het dierbaar huwelijkspand, te roven? Hij was echter zelf te laf, om dit schelmstuk te verrichten en riep de hulp in van een man, wiens wreedheid hij had leren kennen. Baru rekende op Jan De Lichte.

De roverkapitein toonde zich genegen voor veel geld het kind te ontvoeren.

Veel geld! Ja, zo hevig was Baru's wraakzucht, dat de gierigheid overwonnen werd. De Brusselaar, die 't goud aanbad, offerde een grote som op om Godfried en Aleida te treffen. De bandietenhoofdman ook was blijde zo'n voordelige gelegenheid te hebben, om van

Meerdal — de graaf welke zich tegen hem verzet had toen hij nog onder de Egyptenaars leefde — die stoutmoedigheid betaald te zetten.

De Lichte durfde zich echter niet meer in de streek wagen, waar men hem zo goed kende. Op zijn beurt zocht hij naar handlangers en vond die onder de Zigeuners, aan wie hij een klein deel van zijn loen afstond; de Egyptenaars stemden er wel in toe de kleine te roven, maar weigerden haar te houden, omdat zij vervolgingen tegemoet zagen. Immers 't gerucht werd verbreid, dat de overheid de streek weldra zuiveren zou van alle verdachte lieden en dus wilden de zwervers geen getuigen hebben, die op verpletterende wijze hun boosheid aan 't licht zouden brengen.

Baru moest dus het kind aannemen. Maar wat er mee te doen? Daarover peinsde de schelm zich moe, totdat, zoals wij hoorden, een ontmoeting met Henri Valens, de schurkachtige oom van Godfried, hem op een denkbeeld bracht. De Brusselaar kende de misdaden van de ridder en maakte daarvan gebruik om hem het kind op de hals te schuiven, zoals een volksuitdrukking luidt.

Valens durfde niet weigeren, uit vrees, dat Baru hem zou ontmaskeren. En de edelman was een gevierde gast in de voorname kringen. Hoe diep ware zijn val, moest zijn schuld bekend worden. Bij dat schrikbeeld alleen sidderde de ridder. Hij besloot dus maar de kleine te aanvaarden, wat, zoals de lezer weet, gebeuren zou nabij de herberg «De Duif» tussen Bekkerzele en Bijgaarden nabij Brussel.

Nemen wij na deze korte afwijking de draad van ons verhaal weer op.

ACHT EN VEERTIGSTE HOOFDSTUK,

OPZOEKINGEN.

Men had de bewusteloze Aleida ijlings te bed gelegd. Nog steeds verkeerde ze buiten zinnen. Mathilde zat wenend aan haar sponde en wachtte ongeduldig op de komst van de geneesheer.

In de keuken waren twee meiden, een jonge, Dina en een meer bejaarde, Agatha.

— Ik had er een voorgevoel van, dat een onheil boven ons huis zweefde, zei de laatste. De raven hebben gister avond zo gekrast en dat is nooit een goed teken. Ach, bij mijn zeer heilige patrones, die ik een kaars zo dik als mijn arm zal offeren, als ze de lieve Beatrix weer terug brengt... maar wat wilde ik nu eigenlijk zeggen?... ik weet het niet meer..., een mens kan zijn hoofd niet helder houden in zo'n geval... wel, wel, Dina, wat gaapt ge nu weer door het venster naar Wouter? Kunt ge dat zelfs niet laten in deze vreselijke ogenblikken?

— Naar Wouter! riep de jonge meid verontwaardigd. Wouter is op 't voorplein niet te zien, want hij haalt de heelmeeſter.

— Ge weet toch waar hij is! Oh, die lichtzinnige deernen van heden! In mijn tijd keken wij 't mannevolk zo onbeschaamd niet in de ogen. Maar toen hoorden we evenmin van al die wreedheid. Waar gaat de wereld naar toe!

— Ge zijt een oude babbelaarſter, Agatha.

— Hoor me nu eens zo'n brutale betweetſter. Geen greintje eerbied meer voor de ouderdom! Ze kennen alles, niets blijft hun verborgen, zo zeggen ze tenminſte, ja, wat ze niet moeſten weten, daarvan ſpreken ze.

— Ik weet niet, hoe ge u niet ſchaamt over dit alles zo door te draven, als onze edele meeſteres ſchier dood te bed ligt.

— Zwiġ of ik ſla u deze houten lepel om de oren. Mathilde, die preutse madam daar boven, verbiedt mij, mijn geneesmiddelen te gebruiken. Mijn zelfjes falen nooit en ze zouden ook ſpoedig de barones weer op de been helpen.

— Zoals de oude pachter Jannes, die ge bijna vermoord hebt met uw kattenet en andere bucht, merkte Dina boosaardig op.

't Was goed, dat het meisje ſnel de keuken uitvluchtte, want de houten lepel, die nu een ſtenen kom in ſtukken brak, was anders op haar hoofd terecht gekomen. Dina liep bijna tegen Wouter aan.

— Al terug? vroeg ze.

— Ja, de heelmeeſter is daar.

— Zo, riep Agatha, die de keukendeur opende, ſtaat ge daar nu elkaar te minnen, als de barones te ſterven ligt. 't Is een ſchande voor God en de menſen!

— Jaloerſe prij, wij ſtaan niet te minnen, bulderde de jonkman. Geef maar ſpoedig een ſchaal voor de heelmeeſter.

— Is de pillendraaier, de giftmenger boven? Bij mijn patrones, nu is 't gedaan met onze brave vrouwe. Wie door die barbier-heelmeeſter aangeraakt wordt, mag zijn graf beſtellen.

— Geef de ſchaal nu, babbelwif! riep Wouter ongeduldig.

— Hier, hier! en maak u nu de keuken uit. Ik ſtik anders nog van toorn.

— Ge moogt het geruſt doen, ſpote Wouter, als de barones maar beter wordt.

Haaſtig liep hij de trappen op. De barbier-heelmeeſter, want het kleine ventje met de grote bril op de neus en met zijn grijs pruik, oefende die twee beroepen uit, ſtond met een zeer bedenkelijk gezicht bij het bed.

— Hm, hm, kuchte hij, dat ziet er hier erg genoeg uit.

Hij mompelde enige Latijnſe woorden en voelde nog eens de kranke aan de pols.

— Een felle aderlating, vervolgde hij. Te veel bloed, veel te veel,

de gewone kwaal van mensen, die niets doen. En dan kunnen ze hoe- genaamd niets verdragen.

Hij nam uit zijn tas een vlijmend mes.

— Stroop de rechtermouw uwer meesteres op, beval hij aan de kamenier.

De aesculaap zette de bril wat vaster, sprak weer enige Latijnse zinnen uit, als om zich zelve moed te geven en nam de arm der bezwijmde vast.

— Houd, houd op! klonk eensklaps een stem.

De heelmeester werd ruw weggestoten.

— Wie waagt... riep hij, maar plotseling zweeg hij, want hij zag de baron voor zich staan.

— Wat wilt ge doen? vroeg van Meerdal, op wiens gelaat de grootste wanhoop te lezen stond. Hij moest snel gereden hebben, want zijn kleding toonde de sporen van een wilde tocht.

— Uw gade moet wat bloed verliezen, zei de heelmeester.

— Gekheid! hernam de edelman.

Hij zag de zieke aan en riep op hartverscheurende toon:

— Ach, Aleida, moet ik u zo weervinden! God, God, ge beproeft ons diep.

Hij bevoelde 't gelaat van de bewusteloze, nam haar pols en verliet haastig 't vertrek, na aan Wouter geboden te hebben:

— Water en azijn.

Spoedig keerde Godfried terug met een klein flesje. Van de inhoud goot hij zijn vrouw enige druppelen in de mond.

De knecht kwam na enige ogenblikken met 't gevraagde.

Van Meerdal wies 't gelaat en 't duurde niet lang of de bedwelmd sloeg de ogen open.

Verward zag ze rond zich.

— Aleida, ik ben het, uw Godfried.

— En Beatrix! kreet de barones op woeste toon. Ach, zeg mij dat ik zwaar gedroomd, geijld heb, dat er niets gebeurd is. Ben ik nu klaar wakker? Roep mijn lieveling hier, dat ik haar zie en omhelze.

— Kalm, kalm, dierbare Aleida.

— Maar waar is mijn kind? Ach! Godfried, pijnig me niet!

— Ze is verdwaald, maar men zoekt haar al. Nog wat geduld!

— Neen, neen, ze is weg, ze is dood! schreeuwde de rampzalige moeder. Ach, bedrieg me niet!

— Wees nu bedaard, lieve vrouw, alles zal goed komen.

— Ik ben bedaard, dood-kalm, Godfried. Ik zal stil zijn, maar vertel mij alles. Verberg me niets!

De blik harer ogen logenstrafte haar woorden. De barones was hevig opgewonden en moest zich geweld aandoen om niet in snikken uit te barsten.

Godfried wilde de waarheid verzwijgen, maar op ieders gelaat

las de kranke, dat er iets schrikkelijks moest gebeurd zijn.

Van Meerdal vertelde wat, maar zijn gade ried de rest.

— Er zijn rovers in de omtrek, ik weet het van Wellens, waar ze gestolen hebben. En Beatrix is in hun macht.

Met een woeste kreet viel ze weer in bezwijming.

**
*

't Was een moeilijk zoeken voor Martin en de landlieden. Langs waar was de kar gereden? Had de koetsier niet herhaaldelijk zijn koers veranderd? Niemand kon die vragen beantwoorden. En op de weg zag men vele karresporen. Welke was de juiste? Martin snelde echter met enige pachters voort in de richting van Gijzegem.

Na een tocht van een half uur ontmoette hij een vrouw, die aan het sprokkelen was.

— Hebt gij geen kar gezien? vroeg van Meerdal's dienaar.

— Een kar?

— Ja, spreek spoedig!

— Laat eens zien, een half uur geleden is pachter Moorkens hier voorbij gereden met drie jonge varkens. Kromme Pier van San Strijpen...

— Een kar van de Zigeuners! riep Martin ongeduldig.

— Zigeuners! Zijn er Egyptenaars in de omtrek? Dan moet ik rap naar huis, want die landlopers stelen erger dan de raven.

— Maar antwoord dan toch op mijn vraag. Hebt ge Egyptenaars gezien?

— Bij mijn ziel, neen, voor zover ik weet niet! Maar misschien twee uren geleden, 'k stond hier juist een beetje te babbelen met Doka.

— Wat dan, rap! drong Martin aan, bevende van ongeduld.

— Wel, toen zagen we een huifwagen daar in de zandweg. Ik kon de voerman van zover niet zien.

— En waar reed hij heen?

— Langs de kant van Gijzegem.

— Weet ge er nog iets van?

— Neen!

— Hebt ge geen mensen gezien met een klein kind? Het meisje van 't kasteel is gestolen.

— Wat zegt ge daar! Het kindje van de barones is gestolen! En zeker door de Zigeuners? Men moest die slechte mensen doodslaan.

— Maar zeg nu toch, hebt ge niemand gezien met een klein kind?

— Ik zou zeker dat meisje van de baron bij die Egyptenaars laten? Dat kunt ge denken! Ik zou dat zien en hier maar voort gaan met hout te rapen, alsof me dat niet aanging. Maar, mijnheer toch...

— Komt, we volgen die zandweg! schreeuwde Martin, reeds vooruitsnellende. We moeten die huifkar achterna.

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTÉ

Nr 30

EERSTE JAARGANG

27 APRIL 1949

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTTE

en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

De dienaar richtte haar op (Blz. 211)

— Goede vriend, goede vriend, herhaalde de koetsier. Zulke benamingen hooren wij niet veel in dit land, waar men ons nog erger aanziet dan oude honden. Ge zegt dat zeker, om ons goed te stemmen jegens u. Nu stel u gerust, we zijn geen roovers, geen handlangers van Jan De Lichte, maar eerlijke leunders, die zoeken aan hun kost te geraken.

— Kan ik u dan een dienst bewijzen? hernam de woekeraar.

— Ja, ge moet ons den juisten weg aanduiden. Waar staat hier het slot van Jehan de Creil?

— Ge zijt er vlak bij. Sla gindschen zijweg, links. Rijdt dan recht door en ge komt bij het kasteel.

— Ha, dat valt mee. Ik meende, dat we er

nog verder af waren. Maar ge bedriegt ons toch niet?

— Welk belang zou ik daarbij hebben?

— Ik weet het niet; evenwel, we worden dikwijls misleid en daarom, wees zoo goed en klim op mijn kar.

— Maar ik moet naar Aalst.

— Och een half uurtje verlet zal u niet al te veel schade doen. Ik zou niet gaarne mijn weg missen. Zet u hier nevens mij!

— Neen, neen, ik moet dringend naar de stad.

— En ik zeg u, dat ge zult gehoorzamen. Mathijs beefde.

— Moet ik mijn bevel herhalen!
De woekeraar zag rond, of er geen hulp was, maar uit een boschje terzijde van den

INHOUDSTAFEL

Jan De Lichte

	Blz.
Jan De Lichte	3
De samenzwering	6
Baru	11
De bevrijding	14
Weg met den kapitein	19
Het eerste proefstuk	26
De samenkomst	31
De berechting	39
Het tweede proefstuk	41
Het bezoek bij den pastoor	44
De aanslag op de postkoets	47
Het geheim	53
Nieuwe plannen	57
De aanval van Jan De Lichte	60
De verloofde	67
Weer bij Livina	71
De bruid van den roover	74
Arme Frans!	79
Teruggevonden	85
De baanstroopers	88
Het bezoek bij den baron	93
De bruiloft	101
De aanslag bij den maalter	107
De bruid	112
Het gestoorde huwelijksplan	115
Nieuwe schelmerijen	118
De uitvoering	123
Mulder Van Lierde	129
Verraden	135
Een sterfbed	140
Een oud bekende	143
Te Nazareth	148
De trouwelooze dienstknecht	154
Een klein woordje geschiedenis	158
Verdeeldheid	164
Jan De Lichte in de klem	170
In « Den Engel »	172
De aanslag op de herberg	176
Te Oudenaerde	183
Een helsch plan	186
Bij de Zigeuners	190
Twee aanslagen	193
Twee schelmen	197
Op 't Wolvenhol	202
Booze voorgevoelens	206
De kinderroof	210
Opzoekingen	213
Aan het ziekbed	218
In « De Duif »	220
Van Meerdal en Dick	225
Te Brussel	231
De misdaad ontmaskerd	236
De zieke	239
De pijnbank	240
De Zinnelooze	245
Gevonden!	252
Verder onderzoek	252
Thuis	256
Schrik	261
De kinderbeul	263
In de val	267
De schaking	271
Het gezin van Elza	276
Een onaangenaam bezoek	278
Een ongeluk	280

	Blz.
LXVI De geschaakte	282
LXVII Een misdadig plan	283
LXVIII De schipbreuk	286
LXIX De zeeschuimer	288
LXX Het bewijs van den schurk	293
LXXI Een monster	295
LXXII Martha en Alfred	297
LXXIII De ontvluchting	301
LXXIV Nog Martha en Alfred	303
LXXV Naar 't gerecht	307
LXXVI Alfred's belofte	310
LXXVII De moordpoging	312
LXXVIII Blankenberge	317
LXXIX Beschipdag	318
LXXX Kasper, de Zeebeer	321
LXXXI Een kort gevecht	323
LXXXII De Roeschaard	326
LXXXIII 't Gestoorde feest	329
LXXXIV De schipbreuk	331
LXXXV Zielenadel en snoodheid	334
LXXXVI De doodgewaande	337
LXXXVII Op zoek	339
LXXXVIII De zeeschuimers aan 't werk	341
LXXXIX 't Gerecht	344
XC De Ronselaars	346
XCI Gevangen	348
XCH Jacques' list	351
XCHH Naar Vlaanderen terug	354
XCIV Naar de hut	356
XCV Een drama	359
XCVI Weer op « Zorgvliet »	362
XCVII Een zonderlinge ontmoeting	364
XCVIII Een smartelijk wederzien	366
XCIX De oude Huysman	368
C In de kroeg van Slina	371
CI De wraak van Rolf en Jacques	374
CII De vergadering te Wenduine	376
CIH Naar 't heksenduip	379
CIV De vliegende Hollander	383
CV De bijeenkomst	391
CVI De zaken	394
CVII De Huysman's	397
CVIII Ontmaskerd	399
CIX Te Wenduine	402
CX Marie en Peter	403
CXI Vereenigd	404
CXII Iets over smokkelen	404
CXIII Rond Thielt	413
CXIV Verdwaald	414
CXV Ieder op zijn eigen	421
CXVI Rond Eekloo	424
CXVII Nieuws	428
CXVIII Wraak en verzoening	432
CXIX Naar de bende terug	438
CXX Rond Deinze	441
CXXI De poets	446
CXXII In « Den Katuil »	450
CXXIII In 't gevang	454
CXXIV IJzeren Simon	457
CXXV Ontsnapt	458
CXXVI Een bezwaard geweten	462
CXXVII Smartelijk wederzien	466
CXXVIII Een ernstige waarschuwing	469
CXXIX Nog de Zigeuners	473
CXXX Te Mechelen	477
CXXXI Het plan	480
CXXXII Een zonderling	485
CXXXIII De vergadering	489